

ת"פ 21640/02/15 - מדינת ישראל נגד שי גואטה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 21640-02-15 מדינת ישראל נ' גואטה
בפני כבוד השופטת נעה תבור

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שי גואטה

באמצעות ב"כ עו"ד שי רודה

הנאשם

הכרעת - דין

מבוא

1. המתלון הוא נהג אמבולנס במגן דוד אדום (מד"א). על פי עובדות כתב האישום בתאריך 18.11.14 התקבלה קריאה לאמבולנס בתחנת מד"א ובעקבותיה יצא המתלון בנסיעה מהתחנה. האמבולנס בו נהג יצא מרחוב רבינוביץ' שהוא רחוב חד סטרי. מול האמבולנס הנוסע עם כיוון התנועה המותרת, הגיע הנאשם רכוב על קטנוע ונוסע בניגוד לתמרור המורה כי הכניסה אסורה. המתלון בלם את האמבולנס כדי למנוע התנגשות והוסיף קללה לעבר הנאשם. עד שלב זה בתיאור העובדות אין כל מחלוקת. על פי כתב האישום נטען כי בעקבות חילופי הקללות בין המתלון לבין הנאשם ירק הנאשם על המתלון והכה אותו באגרוף בפניו וגרם לו לחתך שטחי ולשפשוף.
2. הנאשם הכחיש יריקה לעבר פניו של המתלון אך אישר אפשרות שרוק מפיו ניתז ופגע בפניו של המתלון. כן אישר הנאשם כי הכה במכת אגרוף את המתלון ופגע בפניו. הנאשם טען להגנה עצמית. טענה זו מבוססת על גרסת הנאשם לפיה קדמה לאגרוף מצדו, תפיסה ומשיכה של הקסדה (אותה חבש) על ידי המתלון ומכת אגרוף מצדו של המתלון. לטענת הנאשם ניסה להשתחרר מאחיזתו של המתלון והתגונן מפני האגרוף שספג ומפני אחיזת הקסדה.
3. לאחר ששמעתי את העדים ועיינתי היטב במוצגים שהוגשו כראיות מצאתי כי המאשימה הוכיחה במידת ההוכחה הנדרשת בפלילים את מלוא העובדות הנקובות בכתב האישום. נתתי אמון מלא בעדויותיהם של המתלון ושני עדי הראייה ועדויותיהם מאפשרות לקבוע ממצאים עובדתיים המלמדים על תקיפה אלימה מצדו של הנאשם הן ביריקה והן במכת אגרוף. לא מצאתי בסיס עובדתי כלשהו לאגרוף מקדים על ידי המתלון. בנפול טענתו העובדתית של הנאשם בדבר קיומו של אגרוף מקדים, נופלת גם טענת ההגנה העצמית והתוצאה היא הרשעתו של הנאשם.

הגנה עצמית

4. מאחר ואין מחלוקת לגבי שיגורו של אגרוף מן הנאשם אל פניו של המתלונן, עובר הנטל אל הנאשם להוכיח עמידה בתנאי ההגנה העצמית. עוד בטרם יקום הצורך לבחון קיומם של תנאי ההגנה העצמית, יש להציב תשתית עובדתית מתאימה לצורך בהגנה. במקרה שלפניי, עלי להשתכנע שהיה אגרוף מקדים מצדו של המתלונן והייתה אחיזה על ידו ברצועת הקסדה של הנאשם.

5. המתלונן ל בעדותו תיאר את ההתרחשות מראשיתה ועד סופה באופן הבא:

"פתחתי אמבולנס במשמרת. ברגע שקיבלנו קריאה [...] יצאתי מהרחוב. הרחוב שלנו הוא חד סטרי [...] כשהגעתי לעיקול הגיע מולי אופנוען שניסה לעבור בין האמבולנס למדרכה, כמעט התנגש בי [...] אמרתי בקול רם 'כוס אמק, לאן אתה נוסע, אתה לא רואה שזה חד סטרי? לא זוכר בדיוק מה הוא ענה לי אבל הוא אמר לי [...] בעקבות הריב שלנו המילולי הוא ירק לי בפנים דרך החלון אליו. אני ניסיתי להתגונן אז משכתי את היד שלי ונגעתי בו בקסדה דחפתי אותו בקסדה שבעקבות זאת הוא נתן לי מכת אגרוף בפנים. [...] יצאתי מהאמבולנס קראנו למשטרה. המשטרה באה, עצרה את רוכב האופנוע. מפה כבר נסעתי לבי"ח כי היית לי חבלה בשפה התחתונה מהמכה שקיבלתי" (פ/ ע' 4 ש' 27 ואילך).

6. המתלונן שלל בתוקף האפשרות שהוא עצמו הכה את הנאשם באגרוף. כל שאישר המתלונן הוא כי לאחר היריקה ניסה להדוף מעליו את הנאשם ולהזיזו תוך שהוא נוגע בקסדה של הנאשם (פ/ ע' 5 ש' 29). בחקירתו הנגדית שב והתבקש לאשר כי תקף באגרוף את המתלונן אך שב ושלל זאת פעם אחר פעם (פ/ ע' 13 ש' 6, ש' 8, ש' 22). עדותו של המתלונן עמדה במבחן החקירה הנגדית ונותרה איתנה.

7. שני עדי ראיה היו להתרחשויות. שניהם מתנדבים במד"א שיצאו לקריאה באמבולנס יחד עם המתלונן. העד אורי שישב על כיסא הנוסע לצדו של המתלונן. העדה מיכל שישבה על כיסא פרמדיק מאחורי המתלונן. שני העדים שללו באופן חד משמעי אגרוף מצדו של המתלונן. שניהם העידו באופן ברור על כך שהנאשם תקף את המתלונן באגרוף ועל תגובתו המתגוננת של המתלונן. העדים לא ניסו ליפות את האירוע וסיפרו על קללות מצדו של המתלונן. עם זאת שני העדים היו נחרצים ביחס לזהותו של הנאשם כזה שהיה הצד האלים בהתרחשות. עדויותיהם היו מהימנות מאד, התרשמתי שיכלו לראות בבירור את ההתרחשות וכי הם מעידים עליה כפי שראו וחוו בחושיהם שלהם.

עדוּתָה של מיכל

8. מיכל היא תלמידת תיכון כבת 17.5 ומתנדבת במד"א (בעת האירוע כבת 16). מיכל ישבה מאחורי המתלונן באמבולנס. התיאור שמסרה במשטרה ובבית המשפט מלמד על אירוע אלימות חד משמעי מצדו של הנאשם, אירוע שנמשך ביוזמת הנאשם גם בשלב שבו המתלונן כבר עמד להמשיך בנסיעה ולעזוב את המקום. לדבריה **"הנהג אופנוע התעצבן עליו, אמר לו אל תנסע באין כניסה ואז הוא בא לנסוע ונהג הקטנוע נתן ללאוניד מכה באזור הפנים ראיתי שלאוניד זז אחורה הנהג אופנוע הכניס את הראש דרך החלון וניסה להרביץ ללאוניד ואז לאוניד דחף אותי, הנהג ניסה לפתוח את הדלת ולתקוף אותי הוא לא הצליח הנהג אופנוע נתן לו מכה באזור השפה ואז ראיתי טיפה דם..."** (נ/ ע' 1 ש' 6). מהודעה זו למדים על כך שהמתלונן כבר עמד לעזוב את המקום ואז הותקף על ידי הנאשם. עוד למדים שתגובתו של המתלונן הייתה של הדיפה מתגוננת בלבד.

על אותם דברים חזרה בעדותה בבית המשפט (פ/ ע' 20 ש' 16 ואילך).

9. לא עלה בידי הסנגור להוכיח כי מיכל לא יכלה לראות את האירוע בשל כיוון הכיסא עליו ישבה. העדה הסבירה כי הכיסא נמצא בדרך כלל מאחורי הנהג ובזווית של 90 מעלות ביחס אליו, אולם מדובר בכיסא המסתובב על צירו ולדבריה בעת בלימת החירום על ידי המתלונן, הסתובבה כך שהייתה עם הפנים לכיוון השמשה (פ/ ע' 22 ש' 2 ואילך). לדבריה, בזמן האירוע **"הפנים שלי היו ממש על הנהג"** ו- **"כמו כל מתנדב אני מסתקרנת, מוציאה את הראש, אני ראיתי מה היה זה בזווית ואני ראיתי את זה"** (שם, בש' 17).

10. העדה עמדה על כך שהנאשם הכניס את ראשו דרך החלון וניסה להכות את המתלונן, המתלונן ניסה להדוף אותו והנאשם נתן למתלונן מכה באזור השפה.

11. עדותה של מיכל הייתה פשוטה עקבית וכנה. התרשמתי ממי שמספרת על הדברים ברצף בטבעיות ומבלי להגזים. ניכר היה כי מדובר במי שנצמדת לעובדות שראתה ולדברים ששמעה מבלי שיהיה לה ענין כלשהו בהפללתו של הנאשם. לא הוכח קיומו של אינטרס כלשהו שיגרום לה להעליל על הנאשם או לחפץ ברעתו.

עדויות של אורי

12. אורי מתנדב במד"א מאז גיל 16 ובעת האירוע היה כבן 19. בעדותו סיפר על הנאשם **"אני זוכר שהוא ניסה להחטיף לו בוקסים לפרצוף. הביא לו בוקסים לפרצוף"** (ע' 29 ש' 14). לגבי החבלה העיד שראה חבלה באזור השיניים והשפתיים (שם, בש' 22). אורי שלל אפשרות שהציג הסנגור לפיה היה זה המתלונן שתקף את הנאשם (ע' 31 ש' 18). העד אישר אפשרות שהמתלונן הדף את הנאשם לאחר שספג ממנו אגרופים בפניו אך **"תקיפה לא הייתי קורא לזה"** (ע' 31 ש' 20).

אורי תיאר את הנאשם כמי שהכניס את הראש לתוך האמבולנס לצורך התקיפה (ע' 31 ש' 27).

13. הסנגור ביקש להסיק חולשה במהימנות גרסתו של אורי בשל כך שהעד תיאר מספר אגרופים ואילו המתלונן תיאר אגרופ בודד. עיון מעמיק יותר בדברי המתלונן מגלה שלמעשה אין כל סתירה. שני עדי הראייה וגם המתלונן סיפרו על ניסיונות לאלימות נוספת פרט לאגרופ שפגע. המתלונן מסר שלאחר האגרופ שפגע בו **"התרחק ממני ניסה לתת לי אגרופ אבל הוא לא הצליח"** (ת/ ע' 2 ש' 11). העד אורי הסביר שגם ניסיון לשלח אגרופים נכנס בגדר האלימות עליה דיווח ובמילותיו **"אולי היו חצאי אגרופים הוא חישב את זה כך מתמטית. זה לא היה רק אגרופ אחד"** (פ/ ע' 32 ש' 25) ובהמשך **"ל קיבל מכות. אני לא זוכר אגרופ אחד, אני זוכר יותר מאגרופ וזהו. ניסיון לאגרופ, הדף אגרופ. זה לא היה אגרופ אחד"** (פ/ ע' 33 ש' 13). תיאור 'חצאי האגרופים' מתאים בדיוק למה שאומר המתלונן. על דברים דומים העידה גם מיכל. גם היא סיפרה על ניסיונות לתקוף בנוסף לאגרופ שפגע. בדיוק כמו אורי, אמרה גם מיכל שהיו ניסיונות תקיפה נוספים לרבות הכנסת הראש מבעד לחלון הניידת (נ/ ע' 1 ש' 6). בין שמדובר בחצאי אגרופים או בניסיון לאגרופ נוסף מדובר בתיאורים חוזרים של נאשם שתוקף ומנסה לתקוף פעם נוספת. בעוד המתלונן הנפגע שם דגש על האגרופ שפגע בו, יכלו עדי הראייה לשים לב גם לניסיונות הנוספים פרט לפגיעה הישירה.

14. התרשמתי מעדותו של אורי כי הוא מעיד על פי מיטב זכרונו ובאופן שבו נקלט האירוע בחושיו. עדותו הייתה אמינה, ישירה, ברורה ועקבית.

הבדלים בין עדויותיהם של מיכל ושל אורי

15. בהשוואה בין עדויותיהם של שני עדי הראיה אין התאמה מוחלטת. מיכל סיפרה על יריקה ואילו אורי לא סיפר על כך במשטרה. עם זאת לא מדובר על סתירות היורדות לשורש העניין ואין בהבדלים שבין השניים כדי לפגוע במהימנות מי מהם. אך טבעי הוא שבאירוע אלים שבו נוכחים מספר אנשים נחרטים הדברים באופן שונה בעיני כל אחד מן הנוכחים. כל אחד מתמקד בחלק שונה ואפשר בהחלט שלא כל הנוכחים יבחינו בכל המתרחש בכל שניה להתרחשות. לא כל סתירה בתיאור משמעותה חוסר מהימנות.

בהקשר לאי דיוקים וסתירות שעלו בין העדויות השונות ובעדויות העדים עצמם, ראו ספרו של **הרנון**, דיני ראיות, חלק ראשון בעמוד 54:

"אולם אם הסתירות הן צדדיות, פעוטות ערך, חל סעיף 11 לפקודת העדות, ממנו נובע כי אין הסתירות כשלעצמן מחייבות תמיד אי התחשבות באותן עדויות. סתירות כאלה הן למעשה בלתי נמנעות. מטיבו של המין האנושי שאין בן-תמותה מכשיר דיוק אוטומטי. אנשים שונים מתרשמים התרשמות שונה מאותה תופעה, ואין שני בני אדם - ואפילו הם נביאים - מדברים (או מתנבאים) בסגנון אחד. לכן אין להתפלא שסתירות ואי דיוקי לשון שכיחים לא רק בדברי עדים שונים, אלא גם בדבריו של אותו עד, בין חקירה ראשית לחקירה שכנגד, ובהתחשב בדברים שכל בא-כח משתדל לשים בפיו. יתירה מזו, דווקא עדי שקר שנדברו ביניהם יפה יפה, מוכשרים למסור עדות מושלמת, ללא שום סתירה ביניהם. עדי אמת, אפשר שיכחישו זה את זה ואף יסתרו דברי עצמם, בפרטים בלתי חשובים, ביחס לנסיבות צדדיות."

בית המשפט העליון התייחס לכך בפסק דין בע"פ 3251/05 **אושרי מלול נ' מדינת ישראל**, תק-על 2007(1), 201, סע' 22) מפי כב' השופט גרוניס, בפוסקו:

"אכן, ניתוח דקדקני של העדויות עשוי לחשוף אי אילו אי התאמות ואף סתירות קלות בין העדויות השונות בתיק. תופעה כזו היא בלתי נמנעת כאשר מדובר בהתרחשות פתאומית, מהירה ואשר נצפית מזוויות שונות".

סיכום הערכת מהימנות המתלון ושני עדי הראיה

16. מהימנותם של המתלון ושני העדים לא הוחלשה ולא נפגמה גם לאחר חקירה נגדית. השלושה מכירים זה את זה במסגרת עבודתם המשותפת במד"א, אולם לא הוכח שקשרי עבודה אלו השפיעו על עדויותיהם ולא הוכח כל קשר מזימתי ביניהם. יצוין כי מדובר בעבודה במשמרות ומן העדויות עלה כי לא מדובר במספר רב של משמרות שחלקו השלושה. המתלון מסר כי היה ב"כמה משמרות" עם המתנדבת מיכל (פ/ע' 7 ש' 9). מיכל העידה כי מאז האירוע עשתה משמרת אחת עם המתלון אך הנושא לא עלה והם לא שוחחו עליו. פרט לחילופי המידע בדבר זימונם לבית המשפט לא שוחחו על האירוע ולא דיברו על המקרה עצמו (פ/ע' 24 ש' 9 ואילך). לדבריה אין לה קשרי חברות עם המתלון אלא היכרות עבודה בלבד (פ/ע' 25 ש' 15).

17. לגבי אורי, העיד המתלון כי הם "ידידים לעבודה" וכי "עשיתי איתו כמה משמרות" אולם לא לאחר האירוע (פ/ע' 10 ש' 20, 24 וע' 11 ש' 29). השניים לא שוחחו על האירוע (פ/ע' 11 ש' 12, 16). גם אורי העיד על כך שאינו נמצא בקשר עם המתלון מחוץ למסגרת ההתנדבות והשיח ביניהם לא התקרב מעבר לשיחה אחת על

תחביבים. גם עם אורי התקיימה שיחה אחת טרם העדות שבה שאל אורי את המתלונן בקשר לעיתוי הדיון, אך המתלונן השיב שכבר העיד ו"יותר מזה לא דיברנו" (פ/ע' 32 ש' 8).

עדות הנאשם

18. מול עדויותיהם המהימנות של המתלונן ועדי הראייה ניצבה עדותו של הנאשם, משתנה ובלתי משכנעת. ביחס לנתון המרכזי ביותר מבחינת טענת ההגנה, היינו האגרוף שספג הנאשם, לא הצליח לשמור על עקביות והעיד על מספר מקומות שונים שבהם לכאורה פגע אותו אגרוף. בחקירתו במשטרה סיפר כי האגרוף פגע בלסת בצד שמאל (ת/עמ' 2 ש' 8 וש' 25). לעומת זאת בחקירתו הנגדית כאשר התבקש להצביע על מקום פגיעת האגרוף הצביע על לחי ימין (פ/ע' 39 ש' 11). מיד לאחר מכן תיקן והעיד על הצד השמאלי של הלחי (שם, בש' 19). הנאשם לא הצליח להבהיר מדוע אינו זוכר את מקום פגיעת האגרוף, לחי ימין, לחי שמאל או הלסת, כאשר מבחינתו מדובר במה שחולל את האירוע.

19. על פניו של הנאשם לא נותר כל סימן. אף שלטענתו מדובר היה באגרוף חזק לא נותר ולו סימן קל שבקלים (פ/ע' 39 ש' 8). הנאשם העיד כי גופו אינו רגיש למכות, אך לא שוכנעתי כי האגרוף החזק שניתן, לא הותיר כל סימן שניתן להבחין בו מיד לאחר האירוע, כאשר הגיעו השוטרים למקום.

20. הנאשם סתר עצמו גם ביחס למידת הכוונה שליוותה את האגרוף. בעדותו ביקש לשכנע שמדובר בניסיון התגוננות ועל כל טען שלא כיוון את האגרוף אל הפנים ולא הסתכל לאן 'הולך' האגרוף (פ/ע' 40 ש' 16). בניגוד לכך, בעימות, נשאל להיכן כיוון את האגרוף והשיב "בלחי באזור הפנים" (ת/עמ' 2 ש' 37).

21. כן סתר עצמו הנאשם ביחס לאופן הנסיעה טרם האירוע. בבית המשפט אישר בפה מלא שנהג באופנוע בניגוד לתמרור האוסר כניסה. לעומת זאת במשטרה כאשר הוטח בו כי כך עשה הכחיש וטען "יש כניסה איפה שבאתי זה היה על הפינה" (ת/ע' 2 ש' 13). אף כאשר עומת עם הודייתו בשטח שנסע בניגוד לתמרור התנגד וטען שאמר לשוטר "שיש אין כניסה אבל לא נכנסתי באין כניסה הייתי 10 מטר לפני האין כניסה" (שם, בש' 15).

תפיסת הקסדה

22. הסנגור העלה טענה חלופית לפיה גם אם לא היה אגרוף, הרי האחיזה בקסדה על ידי המתלונן מהווה תקיפה ומצדיקה אגרוף מצד הנאשם בניסיון להשתחרר. לא ניתן ללכת בנתיב זה. העובדה שלא הוכח אגרוף על ידי המתלונן מלמדת על כך שטענת הנאשם בהקשר זה איננה נכונה. אם טענה זו איננה אמת הרי היא משליכה על מהימנות גרסת הנאשם כולה, לרבות האחיזה בקסדה ומשיכתו של הנאשם אל פנים האמבולנס. אינני נותנת אמון בגרסה זו על כל חלקיה. לא ביחס לאגרוף ולא ביחס למשיכתו של הנאשם לתוך האמבולנס. כל עדי הראייה העידו על כך שהיה זה הנאשם שהכניס את ראשו לתוך הניידת והמתלונן שהתגונן.

23. כך או כך, אין ממש בטענת האחיזה בקסדה ומשיכת הנאשם אל תוך האמבולנס. אין ממש בשל כך שהטענה לא הוכחה עובדתית. אין ממש משום שמבחינה משפטית עיתוי הנגיעה בקסדה, אחרי היריקה, אינו מהווה מעשה אלים מצד המתלונן אלא תגובה וניסיון למנוע תקיפה נוספת על ידי הנאשם. הסנגור ביקש להיאחז באישור מסוים לאחיזת רצועת הקסדה על ידי המתלונן כעוגן לטענת הנאשם. אלא שהמתלונן לא אישר תפיסה של רצועת הקסדה. המתלונן העיד כי לא תפס את הקסדה אלא נגע בה (פ/ע' 8 ש' 7, 9, 21 עמ' 9 ש' 7). המתלונן הסביר כי לאחר שהנאשם ירק עליו הוא נגע בקסדה ודחף את הקסדה כדי להרחיק את הנאשם ולהגן על עצמו (פ/ע' 9 ש' 2, 29 עמ' 10 ש' 3). לדבריו "אחרי היריקה חשבתי שהוא ימשיך לירוק או משהו

כזה, פשוט משכתי את היד, דחפתי לו את הקסדה (פ/ע' 15 ש' 23). כל ניסיונותיו של הסנגור בחקירה נגדית לקבל אישור מן המתלון לתפיסת הקסדה עלו בתוהו (ראו גם פ/ע' 12 ש' 24, 31)

24. הסנגור ביקש למצוא חיזוק לטענה מתוך דברי המתלון במשטרה, אולם יש להביא את הדברים במלואם. בהודעת המתלון נ/1 השיב לשאלה אם תפס ברצועת הקסדה "כן, תפסתי ברצועה של הקסדה ולא יותר מזה... להגן על עצמי ניסיתי להרחיק אותו. נגעתי לו בקסדה לא יודע ברצועה". כלומר מיד לאחר שאישר תפיסת הקסדה הסתייג וחזר בו מן האחיזה ברצועה תוך שהבהיר שנגע בקסדה כדי להסיט את הנאשם.

25. עדי הראייה שללו תפיסת הקסדה על ידי המתלון. בעוד הנאשם טען שהמתלון משך את ראשו לתוך הרכב והכה אותו, העידו שני העדים על כך שהיה זה הנאשם שהכניס את ראשו מבעד לחלון במטרה לתקוף את המתלון.

26. העדה מיכל אף הבהירה כי הקסדה של הנאשם הייתה פתוחה ולכן אין זה אפשרי שהמתלון יאחז ברצועת הקסדה (פ/ע' 21 ש' 10).

27. אני קובעת כממצא שהמתלון לא חבט באגרוף בפניו של הנאשם ולא אחז בו באמצעות הקסדה.

28. בנפול טענת האגרוף על ידי המתלון, נשמט הבסיס העובדתי הנחוץ לקיומה של טענת הגנה עצמית. משכך אין צורך להיזקק לניתוח משפטי של תנאי ההגנה העצמית כפי שנקבעו בפסיקה.

חבלה של ממש

29. בעניין החבלה שנגרמה למתלון הוגשו שני מסמכים. ת/3 מסמך סיכום של בית החולים מיום האירוע ובו מפורט חתך שטחי ושפשוף ברירית. ת/4 היא תעודת חדר מיון מיום האירוע ואף בה מצוין כי נמצאה נפיחות והמטומה קטנה.

30. בעת הקראת כתב האישום כפר הסנגור בקשר הסיבתי בין האלימות לבין החבלה. טיעון בכיוון זה נזנח בעת ניהול ההוכחות. המתלון לא נחקר בנקודה זו והתעודות הרפואיות הוגשו בהסכמה. סמיכות הזמנים בין האגרוף לבין החבלה המתועדת מבססים קיומו של קשר סיבתי במידה הנחוצה בהליך הפלילי. הסנגור לא עמד על טענה בעניין הקשר הסיבתי ולא חזר עליה בעת הסיכומים.

תקיפה ביריקה

31. המתלון בעדותו מסר כי הנאשם ירק לפניו "יריקה מכוונת וישירה, ממש יריקה באוויר ולירוק בפנים" (פ/ע' 6 ש' 7).

32. מיכל אישרה את היריקה. בעדותה סיפרה "זה התחיל שהנאשם ירק לו בפנים אחרי שהנאשם נכנס ב'אין כניסה' [...] הנאשם דפק ללאוניד יריקה בפנים [...] יריקה זה דבר מזלזל" (פ/ע' 26 ש' 30 ואילך). מיכל עמדה על כך שראתה את היריקה ועדותה לא נסתרה כהוא זה בחקירה נגדית. עדותה של מיכל היא חיזוק רב משקל לעדות המתלון. מעדותה עולה בבירור שמדובר ביריקה מכוונת ולא בנתזי רוק שהתעופפו באקראי מפיו של הנאשם.

33. הנאשם הכחיש יריקה מכוונת אך אישר אפשרות שרוק מפיו מצא דרכו לפניו של המתלון. לטענתו "אולי

מהעצבים, בגלל שהוא כמעט דרס אותי, יצא לי איזשהו גץ מהפה [...] לא ירקתי בכלל. אולי מעצבים, אולי שדיברנו ואמרתי לו תראה איך אתה נוסע, יצא לי טיפה רוק מהפה" (פ/ע' 37 ש' 1). בחקירתו הנגדית אישר שהרוק פגע בפניו של המתלונן (שם בע' 38 ש' 11). הנאשם לא הצליח לספק הסבר אלטרנטיבי לעדותה של מיכל עדת הראיה אשר העידה ברורות על יריקה מפורשת ומכוונת.

34. העובדה שהמתלונן לא התייחס ליריקה כאשר הגיע שוטר למקום ובעת החקירה במשטרה אינה משליכה על מהימנותו. המתלונן הסביר כי בעת ששוחח עם השוטר "**הייתי נסער. שכחתי את הפרט הזה**" (פ/ע' 10 ש' 18). לטעמי באירוע שבו החלק המרכזי הוא האגרוף לפניו של המתלונן והחבלה שנגרמה כתוצאה מאותו אגרוף, אך הגיוני הוא כי המתלונן ישים דגש על חלק זה של האירוע.

הזמנת המשטרה למקום

35. אין מחלוקת כי המשטרה הוזעקה למקום גם על ידי צוות מד"א וגם על ידי הנאשם. לא מצאתי כי הזעקת המשטרה על ידי הנאשם משנה את תמונת הדברים. אינני נדרשת להכריע בשיקולים שהביאו לאותה שיחת טלפון אך לא די בה כשלעצמה כדי להצביע על חפות. מול עדויותיהם הברורות של המתלונן ושני העדים אין כוחה של השיחה מספיק כדי לעורר ספק בעוצמתן של העדויות הישירות.

סוף דבר

36. לאור כל האמור לעיל אני מרשיעה את הנאשם בכל המיוחס לו בכתב האישום, בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין תשל"ז-1977.

ניתנה היום, כ"ו ניסן תשע"ו, 04 מאי 2016, במעמד הצדדים